

Neživo, še raje mrtvo

Mesto ima v sebi mnogo mest, toda ponoči je drugačno, greš mu v trebuh.

Tam sem nekoč videla nekoga, ki je sedel sredi rdeče osvetljene množice in v mednožje neke ženske zakopal cel laket.

S prosto roko si je v od branja razpadajočo knjigo zapisoval oporne točke, kajti bil je pisatelj.

Oči so mu naglo begale med laktjo in knjigo, ki je ležala na pretresenem trebuhu ženske, ki pa je bila, kot je bilo videti, njegove pesti zelo vesela.

»Kaj pa zapisuješ?« sem vprašala.

Moški je bil prepoten in imel je razmršene lase. V glasno glasbo je zakričal, da me bo pozneje obvestil po kratkem tekstovnem obvestilu, da pa lahko, če je res tako nujno, pogledam tudi na spletu.

Brž sem se hotela preriniti skozi množico ter nadaljevati s pitjem, takrat pa mi je pisatelj z dlanmi objel uho in mi, medtem ko je kapljalo z njega, povedal: »Niso zgodbe, samo nepomembne reči. Ampak ne morem drugače. Če bi bil ubožec, če bi bil Arabec ali pa če bi kdo name vrgel bombo ali me vsaj diskriminiral ali kršil moje človekove pravice, verjemi, da bi bilo drugače.«

1

Moja oče in mati se nikoli ne bi smela spoznati.

Ime jima je Carmen in Götz in nikoli se ne bi smela spoznati. V resnici, pomislim in na streho garaže odvržem cigareto, bi bilo bolj pravilno, da bi jima rekla en in drugi del staršev, tako rekoč ločena dela staršev, kajti vest mi ne da, da bi oba naenkrat kar preprosto vtaknila v eno besedo, v besedo starši, to bi bilo zanju prenaporno, zame pa laž, preprosto neprimerno je in dlje, kot o tem razmišljam, bolj neprimerno se mi zdi, pomislim in sedem nazaj za pisalno mizo ter se skušam učiti.

Prehrupno je. Bolj ločen kot moji starši človek ne more biti, leta in leta sta se po sodiščih vzajemno trpinčila z nezaslišanimi umazanijami, dokler jima za to, da bi drug

proti drugemu še naprej vlagala tožbe, ni zmanjkalo povodov in šele takrat je glede njunega atomiziranega nesrečnega zakona vse potihnilo in ostal je nekakšen preostanek družine, nezmožen živeti v skupnosti, kot mi tudi v tem trenutku nujno pade na misel, skupnosti nezmožni preostanek družine z denarjem, ki me s svojim vpijem terorizira sem gor do sobe v podstrešju.

Družine so pollaščevalne, nalezljive, pomislim. Spodaj vrešči Astrid. Astrid, ki se je brez premisleka primožila k mojemu očetu, vrešči nanj, on pa se je ravnokar od nekod vrnil in je tako ali tako ne posluša, če kdo resno pričakuje, da bo Götz kdaj koga poslušal, mu mora v glavi manjkati kolešček, pomislim, ko sedim pred poglavjem o sporazumu Hitler-Stalin. Prepirata se vedno glasneje, morala bi oditi dol in ju prositi, naj dasta mir, ampak skušam nadaljevati z branjem, ker to hočem. Ven, jutri še zadnja maturitetna naloga in potem sem zunaj.

Spodaj se zaloputnejo vrata, skočim na noge in obstanem pred vrati sobe, vendar se kljub temu obrnem in odidem k oknu, sedem na široko okensko polico in kadim, diham in pomislim, da mi je kajenje na okenski polici že tisočkrat rešilo življenje, da, pomislim, brez tega, da gledaš v nebo in brez kajenja na okenski polici bi s te police namreč že zdavnaj skočila, pomislim in puhnem dim v nebo, ki se nadaljuje za hribi.

Astridino vreščanje se mi zavrta za uho. Od tega te do kosti zmrazi, kot te v teh krajih nasploh mrazi, ampak saj človeka v življenju slej ko prej vedno začne mraziti, pomislim. Verjetno se prepirata o novi kolegici, ki je bila z Götzem, ki se je pravkar vrnil s službenega potovanja, na tem službenem potovanju in ki v Astrid zbuja ljubosumje.

Zato je zadnja dva dni hodila po hiši kot ranjena srna in zasmilila se mi je. Astrid se mi smili, Götz se mi smili, Carmen se mi smili. Rada bi bila sama.

To je bilo včeraj opoldne. Astrid je žalovala in zgodaj začela piti vino, saj pri njej človek nikoli ne ve, in zato sem se torej usedla pred njo.

Božala sem jo po dlani in razumevajoče kimala, čeprav je bil najin odnos drugače bolj zadržan. Tudi ona je božala mojo dlan, vrtela si je biserne uhane, ki ji jih je Götz moral kupiti v dokaz, da jo ima rad, potem pa je izbruhnila.

Planila je v jok, zjokan obraz skrila v nove in nove robce, ki jih je cefrala, potem pa iz ostankov robcev delala enakomerno velike kupčke, na katerih je odstavila svoj drgetajoči pogled, medtem ko mi je pripovedovala o ne-ob-zirnem Götzu, za katerega je razumljivo, da se ljudem, kot bi rekla Carmen, zdi ne-ob-ziren, kajti tvoj oče nikoli ni izpustil kakšne priložnosti, je tolikokrat govorila, ko je bila še tukaj, pa tudi pozneje, po telefonu iz Toskane, tako je venomer govorila Carmen in verjetno, pomislim pred oknom, je to tudi sama že ves čas vedela.

Ves čas je že vedela, pa mi še vedno ne gre v glavo, kako si lahko človek tako uredi življenje, kako si ga lahko pri polni zavesti buden izmaličiš v katastrofo in zdivjaš vanjo. V katastrofo zakonskih žena, pomislim na Carmen in Astrid, v katastrofo na

delovnem mestu in v človeških odnosih, pomislim na Götza, in misleč na vse tri pomislim: v življenjsko katastrofo, v človeško verižno trčenje, v človeško totalcko.

Ko se je Astrid do praznega izjokala, so okrog nje polkrožno ležali kupčki robcev. Še enkrat sem ji pobožala dlan.

Vstala je, se nekoliko osramočeno odkašljala, potem pa z običajno Astridino višino glasu izrekla nekaj običajno Astridinega o običajni Astridini dejavnosti, ki se je je nemudoma lotila: počistila je hišo, ogledala v kopalnici, oprala zavese, uredila vrt, jaz pa sem šla v svojo sobo, ki jo bom takoj, ko bo mogoče, zapustila, pomislim zdaj. Takoj ko bo mogoče, bom zapustila to hišo, zame ubito hišo, hišo, ki jo je ubila Astrid z blaznenjem po katalogu notranje opreme.

Blazine, stoječe svetilke, aranžmaji s knjižnimi platnicami na stenskih mizicah, vse barvno usklajeno in povsod okvirji slik, v katere je Astrid zaklenila fotografije domnevno srečnih ljudi, namreč sebe, Götza in mene. Fotografije v okvirjih pa je po celotni hiši porazporedila samo iz enega razloga, namreč, da bi obiskovalcem in sami sebi ustvarila utvaro, da tu živijo srečni ljudje, kar je seveda laž, saj v tej hiši nihče niti za hip ni bil srečen, pomislim, še vedno stoje ob oknu. Astrid je hišo sistematično prevlekla z glazuro knjižnih platnic, mizic, fotografij v okvirjih in notranje opreme, z židkim sirupom notranje opreme, ki je bil kriv za to, da se lahko po tej hiši premikaš samo v počasnem posnetku, ker se lepiš na sirup notranje opreme in se torej s strašansko težavo giblješ. V naši hiši, ki onemogoča gibanje, pa se ne lepi samo celotna oprema, temveč tudi zrak, zrak hiše, v kateri moramo vsak dan bivati, sivi lepek je to in skozenj besede težko in večno padajo, lepek, v katerem boli, če hočeš izgovoriti kakšno besedo, ker si leta in leta slišal, kako so padale besede in kako so ubijale druge, lepek, in skozenj si moraš agresivno izboriti pot, drugače se ne premakneš z mesta. Zato se tukaj vsi spopadajo. Grejo in drug drugega udarjajo, ker človeku ne preostane nič drugega, mirno lahko rečemo, da se z udarci nenehno s težavo prebijajo skozi pogovorni lepek čez sirup notranje opreme, ki ga je povsod nanescila in v vmesnine namazala Astrid in v katerem se je hiša na koncu zadušila, takšno je torej življenje v tej hiši, takšna so dejstva.

Toda iskreno rečeno je hiša umirala že takrat, ko sva v njej živela samo midva z Götzem, pomislim, in pravzaprav tudi že, ko je bila v njej še Carmen, točno, takrat je razpadanje vsekakor že napredovalo. Pošteno je treba povedati, da se je razkroj v resnici začel v trenutku, ko je bila ustvarjena družina, vendar se je hiša takrat, ko je prišla Astrid, dokončno zadušila in umrla, z njo pa smo se zadušili Astrid, jaz in moj oče, ki pa je tako ali tako že mrtev, pomislim ob oknu v svoji sobi. Mrtev je, zame je mrtev, in Carmen tudi, moja starša sta zame mrtva. Hočem reči, kot starša, kot Götz in Carmen seveda še vedno obstajata, ampak kot starša sta mrtva, kot starša se sploh nikdar nista rodila ali pa sta se sama umorila, kaj vem.

Prehrupno je, dol grem, dol moram, pomislim in se ustavim pred sobnimi vrati, potem pa se takoj spet odvrnem. Tega nočem videti, pomislim, nočem se postavljati v slab položaj njunega odnosa.

Diham, stojim in se vrnem k pisalni mizi in k sporazumu Hitler-Stalin, sedem h knjigi in hočem nadaljevati. Berem, si delam izpiske, dobim glavobol in ne smem misliti. Samo še danes zvečer in jutri ne bom mislila, potem pa bo z neumnim pifljanjem na pamet teh raznih sporazumov za vselej konec, pomislim. In predvsem bo konec vsega, kar je še mnogo huje od sporazumov, pomislim in se zastrmim v poglavje. Konec bo ustanove strahu, ustanove terorja, šole, kjer so na hodnikih terorja ves čas širili strah pred prihodnostjo, ki me je potem tudi zares zajel in dlje kot sem morala hoditi po hodnikih terorja brez oken, bolj me je zajemal strah, najhujši pa je bil strah v razredih, v centralah strahu, v katere so naravnost vodili hodniki terorja. V razredih so nas leta in leta terorizirali z ustrahovalnimi parolami o prihodnosti in o poklicih, ki imajo oziroma nimajo prihodnosti. In časa, so nam ponavljali, da nimamo časa in da moramo pohiteti s premeditvami, ki vodijo k hitri maturi, k maturi v dvanajstih letih, za katero moramo proizvesti dobre ocene in dobro povprečje, potem pa takoj začeti oziroma že kar končati bachelor in master, da ne izgublamo časa, kot so nas vedno učili pri pouku o prihodnosti in nam od tretjega razreda naprej skoraj vsak dan delili brošurice o njej, pouk o prihodnosti pa izvajali s področij trga dela, tujine, discipline, prilagodljivosti, praktikantskega staža, gospodarske krize, in ta obsedenost s prihodnostjo, pomislim v tem trenutku, sede nad sporazumom Hitler-Stalin, je ves učiteljski zbor verjetno obsedla po prebiranju časopisov ali pa so mu jo vcepila kakšna ministrstva, da, pomislim, celotnemu učiteljskemu zboru so vcepili bolno idejo o prihodnosti, in vsaj to je res, sem pogosto govorila prijateljici Lisi, da v tej vasi sam od sebe ne dobiš takšne živčne prihodnostne bolezni, kot jo imajo učiteljske glave, ker tukaj v tej vasi prav nič ni prihodnost, temveč vse vedno enako in počasno, sem še povedala Lisi, ki je skomignila in ki je od nekdaj samo skomigala, mi pade na misel zdaj, nad sporazumom Hitler-Stalin.

Učiteljska glava, ki jo je prihodnostna bolezen napadla najhujše in ki si je najbolj prizadevala, da bi bolezen prenesla na nas, je bila glava gospoda Wolfa. Gospod Wolf je vedno stal pred nami in govoril, da moramo pohiteti, da moramo kar čim bolj na široko utrditi svoja znanja, pri naslednji uri pa je, od te bolezni že čisto poneumljen, trdil ravno nasprotno: da naj se specializiramo za ozko področje, je trobil v razredu, moj fant Julian pa je nekega dne bral tistega svojega Törlessa ali kaj že, iz protesta do bolne učiteljske glave je bral, v nasprotju z drugimi, ki so se čisto brez upora pustili okužiti, toda ob pogledu na Julijana s knjigo v roki je Wolfovi živčni učiteljski glavi utrgalo štrečno potrpljenja in se je Julijana s knjigo v roki še pri isti uri takoj lotil, se pravi, obdelal, in tako je torej učiteljska glava vprašala Julijana, kakšen je njegov načrt za prihodnost, Julijan pa dolgo ni nič odgovoril, potem pa rekel, da bo študiral teatrologijo ali sociologijo in takrat je učiteljska glava reci in piši zagrla in se zarežala: ja, kaj pa da bo s tem počel? Vozil taksi. Ha ha, tako se je krohotal prezirljivi, ljudomrzni prihodnostni režim v obliki gospoda Wolfa, ki ga ni bilo sram, da je tako zelo ustrezal stereotipu butaste ustrahovalne učiteljske glave. Tega se spomnim v tem hipu, za pisalno mizo. Ne, prihodnostni režim, ki se ga je polastil, je povsem neprikrito režal iz njega, pomislim, in smejal se je tudi meni, kajti Juliana nisem hotela pustiti samega in sem rekla: Gospod Wolf, tudi jaz bom to študirala, ali pa bom šla na igralsko akademijo,

sem rekla, on pa se je samo smejal in nič pripomnil ter preprosto nadaljeval s svojim bednim poukom o prihodnosti, meni namreč že dolgo nič več ne reče, ne mi ne, ker je mnenja, da pouka o prihodnosti ne potrebujem, misli namreč, da nimam prihodnosti, ker, in to mnenje ves čas širi, ali, bolje: seje, med vsemi ostalimi učiteljskimi glavami, nisem primerna za gimnazijo.

Astrid zdaj zmeraj ostreje vrešči, vsak hip bo Götza začela obkladati s psovkami, slišim jo, verjetno joka. V ustih se mi nabira jeza. Zagrizem vanje tako močno, da okusim rdečino in morala bi obsedeti, kjer sem.

K oknu, glavo v zrak, še eno cigareto. Zgoraj visi nebo, ki ga nažirajo hribi, spodaj v soju svetilk tiho leži cesta. En tak cestni rokavček je ta cesta in nanj je prilepljena škatla namesto postajališča vaškega avtobusa, ki me v tem trenutku in vsak dan muči s klavrno, obenem pa smešno podobo in ob kateri nočem več čakati, ker v resnici ne delam nič drugega, čakam, in najpogosteje sem vedno morala čakati pri tej klavrni in obenem smešni škatli postajališča vaškega avtobusa. V mesto, proč od tu, pomislim.

2

Mesto ima v sebi mnogo mest, toda ponoči je drugačno, greš mu v trebuh. Vedeti moraš, kako priti vanj in meni je vanj pomagal vstopiti Patrick. Patrick, pri katerem zdaj stanujem in pred katerim spet bežim, tečem skozi trebuh in bežim pred njim, ki si me hoče lastiti in ki si je v svojo uradniško privilegirano betico, polno prisil, vtepel to, da si me bo lastil, in v njegovem uradniškem privilegiranem dizajnerskem stanovanju me hoče imeti in me postaviti k pohištvo kot še en kos, da mu je pohištvo z mano še lepša paša za oči, točno takšen je Patrick, pomislim, in danes si Patrick želi, da stoje ob njem prebijem neko zabavo, naj-po-memb-nejšo zabavo v ce-lem le-tu, kot pravi, zelo je pomembno, mi je danes že tolikokrat razložil, tam bo vsa neumna poslovna scena, vključno s Sue, in zato me nujno nujno potrebuje kot žensko, ki postava ob njem. Pod pretvezo, da si grem po pijačo, se mi je uspelo izmuzniti in stečem, diham, pijem luči, ves čas bi morali biti pijani, pomislim in pijem in iščem Joja, medtem ko tečem skozi trebuh zabave.

Razmer v trebuhu nihče ne nadzoruje. Množica ljudi in rok, ki nekaj potrebujejo, maši prostor in tukaj spodaj se vedno pripravlja kakšna senzacija, ki ji sledi druga, še večja, ljudje pa si ves čas vzklikajo mnenja o razsežnostih teh senzacij.

Podnevi hodiš iz hiš k drugim hišam po ulicah na delo, ponoči pa si tu spodaj in si poiščeš senzacijo. Prvo noč sem do konca izpila in sem izpila tudi vse tisto, kar je sledilo, dokler ni od mene skorajda nič več ostalo. Tukaj so torej bili ljudje, ki so hiteli po ulicah in se nikoli ne ustavljali in ki tudi tukaj spodaj nočejo, da bi jih kdo prepoznal in vedno izginejo. Toda potem je prišel eden, ki me je objel. Temno je bilo, na obrazu je imel ozko masko, oder je bil, zavrtela sva se okrog naju. Njegovi zobje so bili kot hiše, na njegovi koži sem čutila maroge in okrog naju nenehno cukanje vlečenje in sem ga trdno prijela za roko, da se mi ne izgubi. Na njegovem vratu sem našla vonj, ki sem si ga prihranila – beseda zanj ne obstaja, mehek in trden je bil in jaz sem hotela, hotela!

Hotela sem vedeti, kako mu je ime, vendar sem ga slabo razumela, razumela sem Joja. Potem je odšel in ostaja mi edino upanje, da ga najdem tukaj, nekje v trebuhu. Tudi zdaj ga iščem, Joja, naenkrat pa pred mano stoji Patrick. Preži name in v rokah drži pijačo zame in išče me med glavami, ki se pomikajo mimo, ne počne nič drugega kot to, da me kot obsedenec skuša izslediti v množici. Pomaha mi, naj pridem k njemu. Patrick, pomislim, in se nejevoljno premikam proti njemu, je nevaren in ima v sebi kal psihopata in z njim, s psihopatom, sem sklenila pogodbo.

Patrick, ki živi v svojem dolgočasnem računalniku, Patrick, ki ima v svojem računalniškem ohišju majhno, vneto srce, ki ga spravlja ob um in ves čas meče na finto, pomislim, ko stojim zraven njega in hočem stran, poiskati Joja, vendar sem prisiljena stati zraven Patricka, ki me zdaj prime za roko, pri tem pa ima v glavi eno samo povelje, namreč to, da me priklene. Patrick, zgodnjih tridesetih let, art director, poln delovnik, eden od obrazov s črnimi okvirji očal.

Tekoč, prozoren, kastriran.

To, da sem se priselila k njemu, je bila moja največja napaka, pomislim v tem hipu, medtem ko trdno drži mojo dlan in se mi nasmiha. Stoji zraven mene, v temnomodri svetlobi, glasba ga suva v telo, pravzaprav spi in samo, ko reka ljudi prinese mimo kak njegov poslovni kontakt, za nekaj trenutkov vklopi stikalo obraza, proizvede nekaj stavkov, potem pa spet zaspi. Med spanjem oklepa mojo roko in budno pazi, da se ne ganem z mesta. Odkar pri njem ne stanuje več njegova punca, njegova bivša punca Sue, Patricka muči nespečnost, mi pove, ko ga sredi noči najdem v kuhinji, ki jo je pred tem urejal in čistil, kar me je prebudilo.

Takrat v kuhinji sem se takoj hotela zavzeti zanj, kajti kadar ima človek težave z nespečnostjo, vendarle še ne more biti čisti mrlič in v takšnem primeru mu je treba pomagati, sem si mislila in ga na najbolj diletantistični in samoljubni način psihologove hčerke bodrila skozi kuhinjsko noč, še več, lahko rečemo, da sva tako kuhinjska noč kot tudi jaz zadobili svetniški sij in potem smo vsi skupaj legli v njegovo posteljo, kjer je ob meni, držeč me za roko, prav zares zaspal, in to me je takrat ganilo, danes pa me jezi, vsakič znova, kajti navsezadnje vsakič znova legam k njemu in vsakič sem jezna, vedno bolj jezna in posteljo bo kmalu razneslo in bo zgorela v zubljih. Ne more več spati, pomislim, in zato si je priskrbel nadomestek, mene si je priskrbel kot nadomestek za Sue, ki njegovo stanovanje zapolnjuje z vonjem in glasom. Pravi vzrok njegove

nespečnosti pa namreč ni Sue, Sue sploh ni pomembna, tudi njo si je zahotel samo kot nadomestek, ne, pravi vzrok problema s spancem je bolezen samote, ki ga redko gloda in ki ga je pravzaprav že zdavnaj pogoltnila, kot ugotavljam, odkar opazujem njegovo življenje, ki ga sestavljajo delo, produkti in vabila, in še enkrat: delo, produkti in vabila. Patrick, pomislim in ga s strani opazujem, ta njegov nepomembni nos, nepomembna usta, ves njegov nepomembni obraz, Patrick se vozi po svetu v daljinsko krmiljenem otroškem avtomobilčku in na eni od polic je zagledal mene. Zagledal je mene, me razstavil in kupil in jaz, je treba naravnost povedati, sem se pustila kupiti, kajti potrebujem prihodnost in Patrick v svoji ogradi sveta ne potrebuje kar katere si bodi, **ne**, ona mora biti takšna, da se barvno ujema; po vsej sili mora biti takšna, da se jo sme gledati od plota, pomislim in vidim Patricka, kako se praska po zaploteni glavi, po glavi, v katero je pač na žalost vseh udeleženi zaklenjen.

Dekle, ne ženska, dekle, torej, ki se ga gleda od plota, pomislim, to je Patrickova predstava dekleta, ki niže od trepalnic nima dlačic. Če Patrick kakšno dlačico ali las vidi na napačnem mestu, ga prime histerija in ga ali jo takoj odstriže, ker se boji, da bi ga ljudje videli z dekletom, ki ima dlačico ali las na napačnih mestih, pomislim, in predstavi me nekemu moškemu, pisatelju, ki se postavi k meni in Patricku, dvema, ki sta drug na drugega priklenjena. Patrick me za potrebe razkazovanja poljubi. Pa si res, pletem misel naprej, hoče v ogrado vtakniti dekle, ki je takšne zunanosti kot dekleta v njegovi reviji, in to dejstvo, še enkrat jedrnato pojasni, da je Patrick krmiljen od daleč, poleg tega pa vse doživi še neverjeten vrhunec, kajti svoj vrhunec, pomislim, si Patrick želi od dekleta, ki je seksualno kompetentno, vendar še nikdar ni seksalo, in tukaj, pomislim, Patrickov od zunaj krmiljeni način delovanja v vsej svoji brezmejni neumnosti doživi vrhunec. In nadalje, pomislim, to dekle, ki se ga sme gledati samo od plota, ne sme kaditi ali pa kvečjemu samo občasno, ne sme piti ali pa kvečjemu samo občasno, občasno naj pove kakšen stavek, ki zveni pametno, in te pametne stavke naj izreka v mirnem, zmernem tonu in v perspektivi naj ima kakšno kul poklicno oznako ali še raje kaj kulskega, ampak spet ne pretirano kulskega, poklicno že kar doseže, in naj se obda z enakimi likovnimi deli, enakimi knjigami, enakimi časopisi, enakimi filmi, enakimi kosi pohištva, enakimi temami pogovorov kot on, skratka: dekle naj bo čisto neživo, še raje pa mrtvo.

Patrick, pomislim, se je v mojem primeru verjetno zakalkuliral, ni druge razlage, zakaj bi si v ogrado drugače postavil prav mene. Verjetno je bil zaradi bolezenske nespečnosti pripravljen malo popustiti oziroma ni bil dovolj priseben, da bi prav presodil, v obeh primerih se je vsekakor zakalkuliral in zdaj me za svoje potrebe skuša pristriči in prikrojiti in ta od zunaj krmiljeni in ta v resnici ljudomrzni Patrick, ta nevarni vrtnar, je treba reči, hodi po svetu, ne da bi ga kdo prepoznal, še najmanj on sam, pomislim, in ta grozljivi splošni položaj pravzaprav dokazuje samo to, kar sem od nekdaj slutila, namreč, da je emancipacija, ki ji je Carmen doma namenila posebno knjižno polico, nekaj popolnoma spodletelega in sfiženega. Od nekdaj sem slutila, zdaj pa zatrdno vem: sfižena je, popolnoma se je ponesrečila. Moja glava je glava, prinesena sem iz preteklosti, položena na moja sodobna oblačila, to je vse. V tej glavi se ni nič

spremenilo, zatohla ženska dnevna soba je, polna kvačkanih laži, ki nerazkrite ležijo okoli, natrpana z navijalkami in zavesami. Zavesami, ki jih nisem namestila sama, temveč sem za to poklicala od zunaj krmiljenega vrtnarja, ki mi bo nasploh pritrtil in z žebliji po meri zabil celotno življenje in kar se tega tiče, se od zunaj krmiljeni vrtnar vendarle ni zakalkuliral, temveč zelo točno preračunal, pomislim, ko prikimavam in opazujem Patricka in pisatelja, ki morata jesti njun dolgočasni pogovor in prisiljena sta ga jesti iz povsem ekonomskih razlogov.

Pisatelj se smehlja in se ozira vame, Patrick se približa mojemu licu. Rahlo mi podrsa po ušesu in šepne, da greva, jaz pa še vedno prikimavam. Patrick, pomislim, je v globini svojega ohišja zelo negotov, človek, ki mu aktualne časovne zahteve in protislovne življenjske najave iz njegovega i-phona direktno padajo v zaploteno glavo, in tam jim sledi, toda tam mu delajo tudi strašanski kaos, ki ga na vse kriplje skuša spraviti v red, na silo, nasilno, pomislim. Zato moram čimprej iz ograde, obore, takoj zjutraj, pomislim. »Smem skočiti na stranišče?« prekinem pisatelja in Patricka. Pisatelj naguba čelo in nejeverno pogleda Patricka, ki vneto prikima. Zahvalim se in stečem proč, grem si po novo vodko, potem pa stran. Takoj jutri boš odšla iz te ograde, to pristriževanje se mora končati. Striže te po svoji volji in ti se mu pustiš, skupaj tvorita odred pristriževanja in komendantka si ti. Nekje v stoletnem izročilu mulja, ki se je ohranil v tvojih možganih, pomislim, je zapisano, da se boš svojemu vrtnarju pustila obdelovati. Tudi tebi, pomislim, je v glavo gotovo padlo nekaj aktualnih najav. Na ta mulj iz izročila so padle najave: namreč ta, da se nikakor ne spodobi prepustiti se rokam vrtnarja, ki te obdeluje po svoje. Mulj se tepe z aktualnimi najavami, ki so tudi naslednje: v vsem, kar počneš, bodi totalno osvobodjena, bodi ženstvena in bodi pri tem kot moški, bodi seksualno osvobodjena, po možnosti počni čim več drastičnih seksualnih reči, pusti se drastično pofukati v vse luknje in pri tem dajaj kar najbolj samozavesten vtis, (zaradi česar s seksualnimi dejanji nočem imeti opravka, res, ne morem jih izvajati). Propagandne najave, ki so mi padle v glavo, nadalje mislim, so v stiku z muljem iz izročila povzročile eksplozijo in pustile za seboj popolnoma razdraženo glavo, polno uničevalne sle, volkodlakovo glavo, pomislim. Podnevi glava zakonske ženičke, ki kvačka in se s Patrickom rada pogovarja o produktih in mu pomaga zaspati, kadar pa ženičkina glava sme zvečer ven, se spremeni v srhljivo volkodlakovo glavo, obsedeno s hudobno uničevalno slo, usmerjeno v od zunaj krmiljenega Patricka. Tako je s tem, pomislim. Pred straniščem srečam pisatelja, ki mi je očitno sledil, vpraša me, ali grem z njimi na neko drugo zabavo, grem, rečem in trčim v Patricka, ki me išče, ki me zgrabi za roko in reče, da bi zdaj šel domov, z mano, takoj, reče, prijeti, odpeljati me hoče. Iztrgam se mu in grem naprej, tiščim se skozi množico k izhodu in Patrick mi v kratki razdalji sledi in me skuša doseči, prijeti, zunaj pa pisatelj pomaha taksiju, da pripelje bliže in jaz vstopim, Patrick sam stoji tam, odpeljemo se, mesto je polno luči, taksi jih prehiteva in vozi v nove in nove luči in po 88. nočeh v trebuhu mdr. v pisateljevem spremstvu ležim pod nekim šankom, posebna priprava me oskrbuje z vodko in tabletami, vsi si vsake toliko kaj dajo v usta, pisatelj leže name, iz skladateljevih las mu teče pot, počasi začenjajo siveti in nad tem se zjoka, pritisne se name, da sva eno, drug na drugem ležita dve telesi, ki ne sodita skupaj, pomislim, naju

gledam, obrnem glavo v stran in gledam, ali je kje med plešočimi ljudmi nad mano tudi Jo, ampak vidim samo ljudi, ki drgetajo, ne vem pa, ali od veselja ali strahu. Po kolenih se torej odplazim od tam in iščem izhod, vidim noge, ki v ritmu tehna udarjajo v tla, brca me zadene v ledveni del, plosko ležim na tleh in vidim stopala, topotajo, pomislim, ne, korakajo, pravzaprav zgolj korakajo v enakomerni koračnici, z rokami na gornjem delu teles, strumno stojijo v zraku, kjer, kot zapovedano, vriskajo in korakajo stran iz svojih vsakdanjikov, pomislim in čutim, da mi raznese nos. Tehno, ki posameznika gotovo do smrti potepta v glasbi koračnic za skupinsko bebavost, tehnologija za bebavost, najbolj bebava glasba, kar jih je človeštvo kdajkoli ustvarilo, tehno nam bo vsem v pogubo, pomislim, ko mi zmanjkuje zraka, ker nekdo stoji na mojem prsnem košu in začne poskakovati. Hitler bi gotovo rad poslušal tehno in bi ga odredil vsej državi, pa tudi moje nekdanje učiteljske glave, verjetno so vse poslušale tehno, ko so jim padale v glavo vse te dezinficirane ideje o standardizaciji, pa tudi Götz je najbrž skrivaj poslušal tehno. Tehno, pomislim, medtem ko glasba kipi, razmiki med topotajočimi udarci v tla pa gostejši, glasba namernih bebcev, ki jih nič ne zanima, ki razen svojih tehnomolitev nič več ne poskušajo, pomislim in se plazim kot obrčan tjulenj po tleh, kjer zbiram na kupček zobe in jih takoj sklenem prodati kot tabletko, v primeru, da moje zdravstveno stanje to še dopušča. Noč za nočjo belo puhteči trebuh, na črno pleskani steni visijo umetnine iz izpuljenih organov, zavarjene v plastično folijo, noč za nočjo, vidim, se dva človeka srečujeta pri šanku in sta si všeč.

Kaj je to?

To je pogled iz oči, ki te pozorno gledajo, to je morda trzljaj, ki ga začutite pri drugem, to je topel vonj, ki ga po kakšnem gibu žejno pogoltnete izpod srajce drugega.

Sami se zaprete in tudi šank za vsak primer ovijete v signalne barve. Na točilni mizi črno črnilo in dogovor, kajti pred tem mora biti jasno: Ne morem te spustiti noter, nekaj pri meni je bilo iztrgano in nikoli spet vstavljeno, ne vprašaj me, kaj, raje vprašaj moje starše in rada bi in takoj bi ti tukaj na šanku razprostrla ves svoj zapleteni značaj. Vsekakor od mene ne smeš hoteti preveč in obljubim ti, da tudi jaz od tebe nikdar ne bom hotela preveč.

Oba človeka, zavita v trak za zaporo območja, si bežno namigneta, da sta pripravljena na vse mogoče reči, za tisto eno določeno reč pa se načeloma ne čutita sposobna, potem pa odideta iz trebuha in skupaj ležeta v posteljo, ki naslednje jutro blede in popackana leži pod njima, pa tudi hladno je, ker eden od njiju v skladu z dogovorom brž zapusti krvavo sobo, tako je to, tako sem vse to večkrat slišala v pripovedi nje, ki je kričala od bolečin, in da se bo tako zgodilo tudi meni, če ne bom vedno pravočasno pobegnila in preprečila, da mi nekdo iz telesa iztrga srce, kar sploh pojasni ves ta veliki problem strtih src, pomislim. Trebuh, skozi katerega plavaš – prostran projekt trenja src, področje zlorabe src, iztrgaj ga, pusti ga, da obleži, še več tega. Mimo se premikajo kredasti obrazi, vijolični in mokri, jaz plavam skozi množico in hočem ven, nekemu okrog vratu, Joju okrog vratu, vendar ga ne najdem, samo Patrick me naenkrat spet vleče k sebi in pogledam mu v oči, skozi katere vidim na drugo stran, v temo, nič več ne

bo, nič ne bo, vleče me za roko, ki mu jo odtegnem in stečem stran, plavam naprej,
naprej in dolge noči po trebuhu, iz katerega nisem našla izhoda.